

større Opfordring for Rigsdagen til at vedtage Lovforslaget. Det vilde ellers let medføre Fare for Rigsdagens hele Stilling, som vi ikke kunne troe, at ret mange af Thingets Medlemmer ønske den udsat for.

P. Olsen: Jeg tillader mig at fraraade det ærede Thing at gaae ind paa Underendringsforslagene, men tilraader at gaae ind paa Vædringsforslaget, og naar jeg gjør det, skal jeg forudstille den Bemærkning, at jeg ikke betragter dette Forslags Vedtagelse som en Straf for den ærede Minister; den ærede Minister gav nemlig Sagen, den første Gang da vi behandlede den, et saadant Udseende, som om det skulde være en Straf for ham, naar vi gik ind paa et Forslag som det foreliggende. Jeg betragter, som sagt, ikke dets Vedtagelse som en Straf, men som en Støtte for den ærede Minister til at modstaae det Tryk, som det forekommer mig øves mod ham fra en anden Side, og som det synes, at han ikke har tilstrækkelig Kraft til at modstaae. Naar man nu, hvad der blev oplyst ved Sagens forrige Behandling, paa et andet Sted har sagt, at man vilde være snild som Slanger for at hindre, at denne og lignende Sager kom ind under Rigsdagens Omraade og Myndighed, saa vil jeg tilraade det høie Thing at være fast som Klippen i at holde fast paa, at disse Sager forblive under Rigsdagens Omraade, thi saa haaber jeg, at de snilde Slanger ville knuses mod Klippens Mur. Med disse Ord skal jeg anbefale det füllede Vædringsforslag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg er entig i een Ting med den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts Ste Valgkreds (Høgsbro), deri nemlig, at denne Sag er behandlet saa vidtløftig forrige Gang, at det vel nu maa ansees for unødvendigt at komme videre ind paa den. Den ærede Rigsdagsmand brugte nogle Udtryk, som ikke vare ganske nøiagtige, naar han sagde, at hvad der nu foretoges, afveg i forskjellige Punkter fra den Ordning, som jeg havde paatænkt at give denne

Sag. Jeg har imidlertid ikke „paatænkt“ nogen saadan Ordning, thi Ordningen er allerede fuldbyrdet ved en allerhøieste Anordning, og der kan altsaa her ikke være Spørgsmaal om at ændre Noget, der allerede nylig — det er ikke et halvt Aar siden — er blevet ordnet ved allerhøieste Anordning. Jeg kan derfor aldeles ikke gaae ind paa det Forslag, som her ligger for. Det er en Sag af den Bestaaffenhed, at jeg allerede tidligere har kunnet udtale mig bestemt om, hvilken min Stilling er til dette Forslag; den er saaledes, at jeg ikke vil kunne indstille et saadant Lovforslag til allerhøieste Sanktion. Jeg veed ikke, hvorledes man derfor vil gjøre dette Forslag til en Klippe, om det blev vedtaget. Det vil det ikke være. Efter min Opfattelse vil denne Klippe ikke vise sig som en Klippe, for det Første; Forsøget i saa Henseende maa gjentages. Jeg skal iøvrigt ikke gaae ind paa, hvorvidt jeg skulde trænge til en Støtte mod det Tryk, der udøves andetsteds fra, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Jeg har efter bedste Evne overveiet de forskjellige Hensyn, der ere at tage i denne Sag, men jeg har aldrig anseet den for paatrængende nødvendig, den staaer ikke i Forbindelse med Religionsfriheden, det er ene Bekvemmeligheds-hensyn, der her gjøre sig gjældende. Jeg har heller ikke troet, at Sagen paa nogen Maade var forbunden med saa store Fare, som det fremhæves fra den anden Side; jeg har troet, at da der med Hensyn til Ordningens Realitet gjentagne Gange var blevet hystret Dunster fra den lovgivende Magts Side, var der Anledning til at rette sig derefter; men derimod troede jeg, at over Formen maatte Regjeringen have fuldkommen fri Raadighed, saameget mere som den var i fuldkommen Overensstemmelse med dette Things tidligere Opfattelse af Sagen: at den kunde afgjøres administrativt. Man maa derfor sætte sig Sagen saaledes for, som den virkelig her ligger for; det ligger for, om man vil have dette lille Lovforslag, som er fremkommet fra Regjeringen, eller om man udelukkende vil blive staaende ved den allerhøieste Anordning; derimellem er det i Virkeligheden